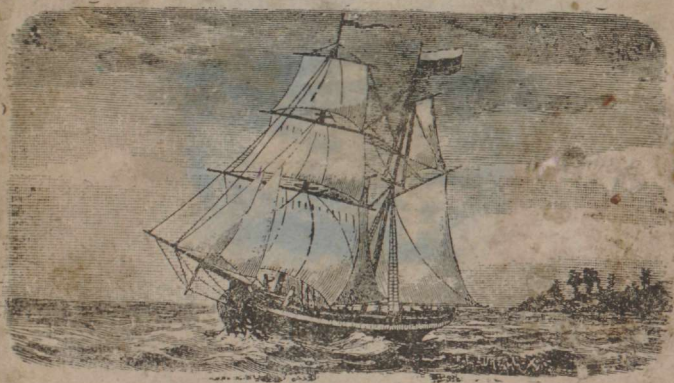

A. 7313.

Wanaifa jutustus

laewaõnnetusest.

Kristlik laste kirjandus Nr. 10.

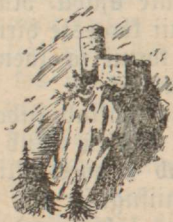

ENSV TA
Kirjandusemuuseumi
Arhiiviraamatukogu

40401

A. 7313.

Wanaisa jutustus iaewa õnnetusest.

1929. 724.

ENSV TA

Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

40401

Tallinnas 1911.

J. Felsbergi ja A. Setermanni trükk.

[Handwritten mark]

Wanaisa jutustus laetwa õnnetusest.

Täna on jälle hirmus kange tuul; kessel meremehe werd südames pole, sellele wõiks juba üffikus kalamehe urtijikus hirmu peale ajada. Kanna elanikud ei lase aga endid nii kergeste hirmutada, sest nad teawad, et nad tormi ja laenete käes ka Isfanda sees warjul on.

Wäikene tuba hakkab juba tumedaks minema. Wanaisa Nisfen istub wana leentooli serwal ja waatab pilweriinlise taewa poole üles. Mõnda niisugust ööd on ta tuule ja maruga wõideldes läbielanud. Kaheteistkümnne aastane Gilt, wanaisa armas ja kümne aastane Emma, on oma kooli ülesanded praegu lõpetanud. Isa ja ema on juba wara hommikul linna sõitnud ja neid oodetakse õhtu hilja tagasi.

„Wanaisa,“ ütleb Gilt, „jutusta meile ometi kord oma mereelust, nüüd mängib õige muusikat sinna juurde.“

„Aga,“ lisab Emma juurde, esite tahame meremeeste eest, kes nüüd hädas on, paluda.“

Päris meremehe laps, mõtleb wanaisa, paneb käed kokku ja ütleb oma Jumalale, keda tema juba peale 50 aastat kui oma Peastjat tunneb, mis neil südame peal on. Kui ta „amen“ on ütelnud, algab ta wana meremehe laulu laulma ja Gilt ning Emma laulavad tubliste kaasa:

„Kui need laened murravad

Hirmsa mürinaga,

Bole peastmist ega maad

Kuskil enam leida!

Üks on ligi süda ööl,

Üks on, kes meid walwab weel

Jssand tule

Meiega merele!“

„Nüüd aga jutusta, wanaisa.“

„Lase lamp olla, Emma, meie jäeme weel natuke pimedasse istuma. Mõnda: Kui ma alles poiss, umbes 20 aastat wana olin, õppisin ma ühe Lääneindia sõidu peal ühte Hamburgi madrust tundma. Meie olime mõlemad ühe wanused ja warsti olime sõbrad. See sõprus ei olnud aga mulle mitte hea. Tänini olin igast suuremast reisist hea jao palka oma emale toonud, teie wana wanaemale, teie tunnete teda ometi weel! —“

„Jah küll, ta rääkis meile ju ometi kõige

esite piibli lugusi Jofepist, Mofesest ja Jefufest ja ilusad laulud laulsiime temaga kõige esite."

"Ja jah, ta oli alati ustaw, tõsiine ristiinimene. Noh, kui ma oma Hamburgi sõpra — Heinrich Lent oli ta nimi — tundma õppisin, jooksis raha mu sõrmede wahelt ära. Vääneindia sõidult tagasi tulles, tahtsiime üheskoos Põhjamaa reisi ette wõtta. Meie waliime enestele ühe laewa, mis esite Hammerfesti, kõrgesse ülesse Norramaaale, ja siis läbi Väanemere Soomemaale pidi sõitma. Meil oli weel mõni päew aega ja ma sõitsin oma sõbraga ruttu weel ema juurde jumalaga jätma. Minu ema ei tahtnud mu uuest sõbrast palju teadagi. "Tema ei armasta Dnnistegi-jat, pois, ära sõida enam temaga ühes, tema saadab sind õnnetuse iisse. Maailma sõbrus on waen Jumala wastu," nii hoiatas hea ema. Mina ei tahtnud oma uut sõpra mitte maha jätta. Tema wõis nii targaste rääkida, oli ka nii hirmus palju raamatuid lugenud. "Jumalast ei ole tarwis palju hoolida, teda ei wõi ju näha. Mita iseennast ja looda oma rammu peale, siis ei ole ful häda." Niisugusi juttusi ajas Heinrich Lent. "Araneetud on aga mees, kes liha oma käewarrest paneb ja oma südamega Issandast ära lahkeb," ütles ema. Et ma aga oma ema juttu kuulda

ei wõtnud, kes mind reiji peale ei tahtnud lubada, waid minule minu isat meelde tuletas, kes Põhjamere kalapüügil surma oli leidnud, läkkin ma Heinrich Lenki meelitusel minema, ilma et ma ema jumalaga jätšin. Esite tahtjin ma weel Hamburgist kirjutada ja andeks paluda ja weel koguni tagasi sõita, aga mu sõber mõistis mind wäga heaste teisele mõttele pöörata. „Ära ole ema pojuke, aeg on juba küll, et sa warsti meheks saad.“

Sii algas meie sõit. Ühel ilusal septembri päewal tõmbasime anfru üles ja mõnus idatiul lütkas meid Elbe jõest alla Põhjamere poole. Bergenist saadik oli meil hea sõit. Suurepäraliselt ferkisjwad Norramaa wägilased weest üles. Mulised ja imelised on aga meie Jumala teud! Sellorral ei olnud meil aga weel silma tema tegude tarwis. Sest Jumalat ja tema tööd peab südamega waatama. Bergenist tahtsime Põhja poole Moldesse sõita. Waewalt olime merel ja raud silmist kadunud, kui tugew torn tõusis kange lumetuisuga. Midagi ei wõinud enam näha. Oli tarwis ruttu purjed maha wõtta ja kõik kinni panna; sest waewalt wõis weel teki peal piisti feista. Paew oli kui laenete mängu pall tundmata, möllawates wetes. Mina töötasin Heinrich Lenkiga ühes. Kuhu oli aga nüüd tema julgus, tema oma rammu jäenud? Da

hädaldas ja wandus, hüüdis Jumalat appi ja teotas seal juures üsna hirmsaste. Minule ajas mu sõber enam hirmu peale kui maru. Korraga käis üks tugew tõuge ja kohutaw rask ja laew wärises igast kohast. Ta oli weelaluse kalju otsa wisatud, mis seal rannal sagedaste leidub, ja oli nähtawaste hulgas. Kohkunud nägudega waatajime üksteise otsa; sest laewa plangud kisti juba laenete wõimul lahti. „Peastku ennaft, kes wõib!“ nii kõlas hüüdmine läbi maru. Laewale ei wõinud jäeda, paatiji ei olnud wõimalik lahti peasta, ega wette lasta. Minult üks tee jäi — üles masti ronida ja seal oma wiimast tundi oodata. Selle häda sees pidin ma ikka oma ema peale mõtlema; ilma jumalaga jätmata olin ma temast lahkunud ja nüüd ei pidanud ma teda enam näha saama! Tema usku ega tema lootust ei olnud minul weel mitte; siin kodust kaugel, pidin ma ilma Jumalata ja õnnis-tegijata, külma, märga weehauda minema. Minu elu patud seisivad häfiste määramata kuhjal minu hinge ees. Kudas pidin ma nüüd sellest rõhumisest wabaks, sellest süüft lahti saama? Oleks ometi mu patud andeks antud olnud, siis oleks ma ometi rahulisema siidame ja rahulisema meelega surma wastu wõinud minna! Ma palusin Jumalat: „Anna mulle ometi aega, et ma patust pöörata wõin!“ Ma

mõtlesin rõõwli peale, kes ka ometi wiimasel tunnil armu sai ja paradiisi läks. „Aga temal ei olnud ka palujat ema ega kallist piibli raamatut, nagu sinul on,“ kõlas mu südamel. „Kadunud, kadunud!“ hüüsin ma waljuste ja ei mõtelnud seal juures laewa hukatuse, waid oma hinge peale. Siis — üks üdijst läbilõikaw kiskumine — maist wajus maha ja meie kõik kukkusime wette. Minu wiimane mõtte oli: Igaweste, igaweste kadunud!

Kaua aja pärast ärkasin ma jälle ja olin kalameeste onnis. Waprad mehed oliwad tormist hoolimata wälja sõitnud, kui nad meie häda aimasiwad. Aga mina olin ainus, keda nad kätte saiwad, ainus, kes kõigist laewa meestest peastetud sai. Kui ma seda teada sain, langesin ma põlweli ja tänasin Jumalat ja palusin, et ta mulle nüüd näitaks, kuidas ma oma süüd andeks ja jõudu uueks eluks wõiksin saada. Head inimesed, kes mind nii lahkestes üles pidašiwad, rääkišiwad ainult Norra keelt ja ma ei wõinud sellepärast neile oma süüest häda mitte kaebada. Aga kahe päewa pärast tuli jutlustaja proua minu juurde, see rääkis head Saksakeelt; temale puistasin ma oma südame wälja, ta näitas mulle seda, kes kõigist patusüüist ja hädašt peastab, Jesust Jumala Poega, kes risti on löödud. Seal elasin ma ilusad tunnid Norramaal läbi; meie

tulime sagedaste piibli lugemisele ja palwele kofku, ja warsti oli mul isiklik, elaw Dnnistegija. Oma emale ei wõinud ma oma peastmisesist miskit teatada, sest et ühendus Saksamaa ja selle wäikese saarega talwe lõpetatud oli. Kui aga kewade tuli, läksin ma ühe Inglise laewaga mis Moldes üle talwe oli olnud, kodumaale. Minu ema oli laewa õnnetusest kuulnud ja mind furnute kirja lugenud. Kudas fätendas ta film, kui ma nüüd kui ristiinimene kahetsedes tema kaenlase tagasi pöörajin! Morra rannal olin ma oma wanad sõbrad, oma laewa harjutused ja oma wana loomu laewa hukkaminekuga kaotanud, ja Dnnistegijat leidnud. Kui rikkaks oli ta mind teinud. Ma olen peale selle weel sagedaste surma hädas olnud; aga sest saadik kui ma tean, et Jesuse weri ka minu wõlad on kustutanud, on surm oma wõimuse ja haud oma hirmudega kadunud. Peale wiiekümne aasta tüürin ma nüüd juba Jesuse kursi peal, aga weel iial ei ole ma unustanud, mis see tähendab, ilma andeksandmiseta igaweseaja kaldal seista."

"Oh wanaisa, mina tahaksin oma südant ka Dnnistegijale anda," ütles Gilt.

"See jeda mu pois, meie ei tea iial, kui ruttu ots wõib tulla."

□ Hind 2 kop. □